U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. E. – M.**, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2010, č.j. OAM-1286/VL-10-P08-2006, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 7. 2011, č. j. 29 Az 17/2010 – 108,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 3. 12. 2010, č.j. OAM-1286/VL-10-P08-2006, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný tímto rozhodnutím neudělil žalobci k jeho žádosti mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobce podávaná v průběhu čtyř let konání správního řízení jsou vcelku konzistentní. Pokud by měl být na odlišnostech ve výpovědích žalobce např. o jeho útěku z vězení založen závěr o zásadním rozporu v jeho tvrzeních, musely by být první i další výpovědi žalobce vedeny podstatně podrobněji a určitěji. Krajský soud má za to, že žalobce určité skutečnosti uváděl postupně podrobněji, nikoli rozporuplně. Při posouzení tvrzení žalobce o tom, že UPDS organizovala demonstraci dne 21. 8. 2006, soud vycházel ze zpráv o řadě demonstrací v rámci volebního i povolebního vývoje v roce 2006. Dospěl k závěru, že nelze vyloučit tvrzení žalobce, že skupina cca 100 lidí z pochodu strany UPDS byla rozehnána způsobem, který popsal, u nádraží v Kinshase. Podle soudu je zcela zřejmé, že se UPDS uváděných nepokojů účastnila minimálně jako jedna z hlavních stran. Rozhodující pro závěr o nevěrohodnosti žadatele nemohou být dílčí nepřesnosti či pouhým omylem vysvětlitelné nejasnosti v jeho

tvrzeních, nýbrž jen zásadní rozpory. Jestliže žalobce vycestoval ze země původu po dvou měsících věznění a s otcem se krátce setkal při odchodu z vězení, lze po něm jen těžko požadovat, aby podrobně popsal jednání svého otce, který ho během jeho uvěznění hledal. Podle krajského soudu žalobce ani nemůže mít takové informace k dispozici. Krajský soud tedy neshledal nevěrohodnost výpovědí žalobce, má za to, že správní orgán nevyhodnotil úplně a seriózně stav věci. Krajský soud proto rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, aby se stěžovatel podrobně zabýval skutečnostmi, které žalobce vcelku konzistentně sdělil a vyhodnotil je v tom směru, zda zakládají důvody pro udělení mezinárodní ochrany či nikoli.

Žalovaný napadl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Namítl, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Povinnost tvrzení leží v rámci správního řízení na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, vymezením jeho azylového příběhu je správní orgán vázán. V souladu s touto zásadou, kterou respektuje i ustálená judikatura, stěžovatel postupoval, když opakovaně provedl s žadatelem pohovory za účelem zjištění stavu věci a jeho tvrzení konfrontoval s aktuálními a věrohodnými informacemi o zemi původu. Zásadním předpokladem úspěchu žadatele o udělení mezinárodní ochrany je jeho věrohodnost, resp. jeho věrohodná výpověď. Stěžovatel ve svém rozhodnutí podrobně vyložil, v čem spatřuje nevěrohodnost žadatele a popsal rozpory v jeho výpovědích. Žalobce stupňoval závažnost svých výpovědí, přizpůsoboval je shromážděným informacím o zemi původu, jeho tvrzení neměla žádnou oporu v jinak dostatečně podrobných zprávách o situaci v jím uvedené době. Navíc neunesl svou část důkazního břemene, neboť odmítl předložit originály dokumentů, které uváděl jako zásadní důkazy. Odepřel jakoukoli aktivní spoluúčast na ověření těchto listin. To vedlo správní orgán k důvodnému podezření o nevěrohodnosti předložených podkladů. Krajský soud však tuto zásadní skutečnost v odůvodnění rozsudku opomenul, čímž zatížil rozsudek vadou způsobující jeho nepřezkoumatelnost. Co se týče tvrzení žalobce o účasti na demonstraci, krajský soud nevycházel ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, ale provedl subjektivní hodnocení. Jeho závěry tak nemají oporu ve spisu.

Stěžovatel má za to, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se jedná o zásadní právní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Soud nevycházel ze skutečně zjištěného stavu věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, dostal se tak do rozporu s obsahem spisu. Podložené závěry správního orgánu nahradil vlastními úvahami. Krajský soud dále zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Nikterak se totiž nevyjádřil k tomu, že žalobce odepřel součinnost při ověřování pravosti jím předložených listin, což byla podle stěžovatele zásadní okolnost pro závěr o nevěrohodnosti žalobcova příběhu. Stěžovatel se proto domnívá, že kasační stížnost splňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom

z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody přijatelnosti uplatněné stěžovatelem v podané kasační stížnosti nesplňují výše uvedená kritéria. Nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se již Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Rovněž problematika volného hodnocení důkazů krajským soudem a utváření závěru o skutkovém stavu již byla podrobně řešena v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, odkázat lze např. na rozsudek ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že se ve své judikatuře dostatečně zabýval otázkou posuzování věrohodnosti tvrzení žadatele, zmínit lze např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č.j. 6 Azs 235/2004 - 57, či rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009 - 79. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č.j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS., pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy, a současně je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Pokud pak tvrzení žadatele splňuje podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, je žalovaný povinen z něho vycházet.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem, ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. prosince 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu